

Ačkoliv se má tato práce zabývat vývojem pozemkového vlastnictví, bylo by vhodné se alespoň krátce pozastavit u dvou základních pojmů, a to pojmu „vlastnictví“ a „pozemek“.

Na vlastnictví můžeme nahlížet z pohledu ekonomického či právního. Ve smyslu ekonomickém vlastnictví chápeme jako vzájemné společenské výrobní vztahy, jejichž cílem je uspokojování hmotných i nehmotných potřeb člověka. Z právního hlediska je vlastnictví označováno promiscue jako vlastnické právo a rozlišujeme jej dále jako objektivní a subjektivní. Soubor právních norem upravujících společenské vlastnické vztahy představuje vlastnictví v objektivním smyslu, zatímco ve smyslu subjektivním je vlastnické právo již od dob práva římského pojímáno jako soubor několika dílčích práv. Jedná se o právo určitou věc držet (*ius possidendi*), užívat (*ius utendi*), požívat (*ius fruendi*) a právo s věcí nakládat (*ius disponendi*). Současný občanský zákoník výslovně ve svém ustanovení § 123 uvádí sice jen v předchozí větě zmíněná čtyři práva, nepřímo z nich však vyplývá i právo vlastníka věc neužívat či právo věc zničit (*ius abutendi*).¹